

РЕШЕНИЕ

№ 7617

гр. София, 06.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Йорданова

Димитър Петров

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10016** по описа за **2024** година докладвано от съдия Димитър Петров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр.чл.63в ЗАНН.

Образувано по касационна жалба подадена от Д. А. Д., чрез адв. Т. Б., срещу решение № 3669/12.08.2024г. по АНД № 20231110214419/2023г. на СРС, 16 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 23-4332-021368/15.09.2023г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на осн. чл. 182, ал.1, т. 6 от ЗДвП за нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание "глоба" в размер на 750 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца. Касаторът поддържа, че решението е незаконосъобразно, издадено в нарушение на материалноправния и процесуалния закон и е необосновано. Оспорва извършването на нарушението, като твърди, че в НП не са правилно отразени фактите.

Касационната страна - началник сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез своя пълномощник оспорва жалбата като неоснователна и недоказана.

Прокурорът от Софийската градска прокуратура изразява становище, че жалбата е неоснователна, а първоинстанционното решение следва да бъде оставено в сила.

Административен съд – София-град, Пети касационен състав, като обсъди посочените в жалбата касационни основания и доказателствата по делото, и след като извърши служебно проверка по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК и

е процесуално допустима. Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл.218, ал.1 и 2 АПК, в касационното производство съдът се произнася служебно по валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

По отношение неговата неправилност, съдът намира следното:

Д. А. Д. е санкциониран по реда на чл.188, ал.1 ЗДвП като собственик на лек автомобил „БМВ 320Д“ с рег. [рег.номер на МПС] , за това, че на 26.06.2023г., около 13:37 часа, неустановено лице управлявало неговия автомобил в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към надлез „Н.“, като до блок 32 на [улица], автомобилът се е движел със скорост 109 км/ч, при максимално разрешена скорост за населено място – 50 км/ч. Скоростта е била измерена посредством мобилна система за видеоконтрол – TFR1-M с радар TR4D № 567, с фиксиращо устройства за дата, час и скорост.

Решаващият съд е потвърдил НП като е приел, че същото е правилно и законосъобразно, не е установил да са допуснати съществени процесуални нарушения при установяване на административното нарушение и издаването на НП, правилно е установено фактическото положение и точно е издирен и приложен материалният закон. Изложил е мотиви относно основните въпроси за доказване и материално правна преценка – извършено ли е отразеното в НП нарушение на посоченото време и място с участието на процесното МПС; налице ли са основания за налагане на наказание на собственика на МПС и правилно ли е приложен материалният закон от административно-наказващия орган. Съдът подробно е анализирал всички възражения на жалбоподателя, като е събрал необходимите доказателства за това и е направил логични и обосновани правни изводи. Настоящата инстанция, при анализ на събраните в първоинстанционното производство писмени доказателства намира, че всички обстоятелства включени във фактическия състав на нарушението по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП са доказани. Видно е от снимковия материал, както и от всички събрани по делото доказателства, че МПС „БМВ 320Д“ с рег. [рег.номер на МПС] , се е движело в процесния участък с превишена скорост, които обстоятелства са основание за ангажиране административно-наказателната отговорност на водача за нарушение на правилата на ЗДвП.

Представени са писмени доказателства – Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835 издадено от Български институт по метрология, от което се установява, че мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение тип TFR1-M е одобрен тип средство за измерване, както и Протокол № 1-9-23 от последваща проверка на мобилната система, от който е видно, че съответства на одобрения тип, поради което и настоящата инстанция споделя извода на районния съд, че са представени доказателства за техническата годност на средството за видеонаблюдение, с което е установено нарушението.

Представени са доказателства – протокол за използване на АТСС, снимков материал, от които се установява точното място на констатиране на нарушението, както и че същото се намира в рамките на [населено място]. Обоснован е изводът на СРС, че за

извършеното нарушение отговаря собственика на МПС на основание чл.188, ал.1 ЗДвП, защото в приложената по делото декларация от 25.08.2023г., той не е посочил на кого е предоставил МПС.

Видът и размерът на санкцията за нарушението са посочени в чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП, съгласно който водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място с над 50 km/h, се наказва с глоба 700 лв. и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като за всеки следващи 5 km/h превишаване над 50 km/h глобата се увеличава с 50 лв. В случая, с отчетения толеранс, превишаването на скоростта е с 59 км/ч., което определя размер на глобата от 750 лв. Т. наказание е наложено на нарушителя с процесното НП, поради което и същото се явява законосъобразно и в частта за определяне на наказанието.

Не се установяват по делото основания за приложение на разпоредбата на чл.28 ЗАНН. Нарушението е извършено в рамките на населено място, при превишаване на скоростта с повече от 50 km/h, които обстоятелства не могат да квалифицират деянието като маловажен случай на административно нарушение.

Предвид горното, настоящия състав, при извършената проверка по чл.218 от АПК счита, че обжалваното решение е валидно, допустимо, постановено без да са допуснати нарушения на закона и съществено нарушение на процесуални правила. Не са налице касационните основания по чл. 348 от НПК, предполагащи отмяна на решението, и то следва да бъде оставено в сила като правилно, на основание чл. 221 ал. 2 от АПК.

Предвид своевременно направеното искане за присъждане на разноски от касационната страна и на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, Пети касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3669/12.08.2024г., постановено по АНД № 20231110214419/2023г. на СРС, 16 състав.

ОСЪЖДА Д. А. Д. с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, на основание чл.63д ЗАНН, сумата 80 лева – юрисконсултско възнаграждение за касационното производство.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.